

Sygn. akt: I C 1726/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 czerwca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Nysie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Sądu Rejonowego Dobrawa Michałowska
Protokolant:	starszy protokolant sądowy Joanna Pilc-Syposz

po rozpoznaniu w dniu 21 czerwca 2016 r. na rozprawie

sprawy z powództwa P. M.

przeciwko Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna w W.

o zapłatę

I. powództwo oddała,

II. zasądza od powoda P. M. na rzecz strony pozwanej Towarzystwa (...) Spółka Akcyjna w W. kwotę 1.217 zł (jeden tysiąc dwieście złotych złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego,

III. obciąża powoda P. M. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Nysie kwotą 585 zł (pięćset osiemdziesiąt pięć złotych).

C 1726/15

UZASADNIENIE

Powód P. M. wniósł o zasądzenie od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. na swoją rzecz kwoty 4.536,64 zł tytułem odszkodowania wraz ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 12 kwietnia 2015 roku do dnia zapłaty oraz kwoty 492 zł tytułem kosztów sporządzenia opinii niezależnego rzeczoznawcy z ustawowymi odsetkami od dnia 18 czerwca 2015 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów postępowania sądowego. Pismem procesowym z dnia 10 maja 2016 r. powód rozszerzył powództwo o dalsze 2.535,92 zł

W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 12 kwietnia 2015 roku miał miejsce wypadek w wyniku, którego uszkodzony został samochód marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...), a sprawca wypadku ubezpieczony był od odpowiedzialność cywilnej posiadaczy pojazdów u pozwanego. Pozwany co do zasady uznał swoją odpowiedzialność, niemniej wypłacone przezeń odszkodowanie nie odpowiada wartości szkody jaka powstała w pojeździe.

W odpowiedzi na pozew Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. wniosła o oddalenie powództwa w całości zasądzenie na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu w uzasadnieniu wskazała, że wypłaciła powodowi odszkodowanie w wysokości 1.694,94 zł, które to jest adekwatne do rozmiaru szkody. Towarzystwo ubezpieczeń zakwestionowało stanowisko

strony powodowej, a dotyczące wysokości kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu, a także konieczności sporządzenia prywatnej opinii w tym zakresie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

W dniu 12 kwietnia 2015 roku miała miejsce kolizja drogowa, na skutek której uszkodzony został pojazd, którego właścicielem był powód, tj. S. (...) nr rej. (...). Sprawca wypadku ubezpieczona był od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów u pozwanego.

okoliczność bezsporna

Tuż przed wypadkiem wartość wskazanego pojazdu wynosiła 18.400 zł. Wartość pojazdu po kolizji wynosiła zaś 11.800 zł. Koszt naprawy pojazdu wyniósł 9.259,50 zł.

Dowód: opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej, k. 60

Powód nie poniósł żadnych kosztów naprawy i zbył przedmiotowy pojazd w stanie uszkodzonym w dniu 15 maja 2015 r. za cenę 18.200 zł

Dowód:

1. przesłuchanie powoda , k.55,
2. umowa sprzedaży, k. 53

W dniu 8 maja 2015 r. pozwany ustalił wysokość kosztów naprawy i wskazał warsztat samochodowy gotowy do naprawy pojazdu. W dniu 18 czerwca 2016 r. pozwana wypłaciła na rzecz powoda odszkodowanie w kwocie 16.156,41 zł.

Dowód:

1. pismo, k. 16,
2. potwierdzenie przelewu, k. 17.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo P. M. nie zasługiwało na uwzględnienie.

Ustalając stan faktyczny w sprawie sąd oparł się na dokumentach przedłożonych przez strony opisanych szczegółowo pod poszczególnymi elementami stanu faktycznego. Sąd posiłkował się także opinią biegłego z zakresu techniki samochodowej Z. Ż.. Żadna ze stron nie kwestionowała zawartych w opinii wniosków. Podkreślenia wymaga, że strony pozostawały zgodne co do zakresu uszkodzeń pojazdu powoda, spór zaś dotyczył wysokości szkody.

W niniejszej sprawie odpowiedzialność strony pozwanej opiera się co do zasady na przepisach art. 822 k.c. w związku z przepisami art. 436 § 1 i 2 k.c., art. 415 k.c., art. 363 § 1 k.c. oraz na przepisach ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U.03.124.1152 ze zm.).

Stosownie do treści art. 805 § 1 i 2 k.c. przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Świadczenie ubezpieczyciela polega w szczególności na zapłacie: przy ubezpieczeniu majątkowym – określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego

w umowie wypadku, a przy ubezpieczeniu osobowym – umówionej sumy pieniężnej, renty lub innego świadczenia w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku w życiu osoby ubezpieczonej.

Zasady podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej określa ustawa z dnia 22 maja 2003 r. o działalności ubezpieczeniowej (Dz. U. z 2003 r., Nr 124, poz. 1151). Przez działalność taką rozumie się wykonywanie czynności ubezpieczeniowych związanych z oferowaniem i udzielaniem ochrony na wypadek ryzyka wystąpienia skutków zdarzeń losowych.

W myśl przepisu art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

Stosownie do treści art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

W sprawie bezsporne pozostaje, że sprawca kolizji, posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej. Strona pozwana nie kwestionowała samego faktu, iż w okresie przedmiotowego zdarzenia była odpowiedzialna na podstawie zawartej ze sprawcą polisy OC do naprawienia szkody powstałej w związku z ruchem tego pojazdu. Nie może zatem budzić wątpliwości, że za szkodę w mieniu P. M. odpowiedzialność ponosi w zakresie udzielonej ochrony, w ramach umowy ubezpieczenia OC pojazdów mechanicznych - strona pozwana. Przepis art. 361 § 2 k.c. stanowi natomiast, że w powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć gdyby mu szkody nie wyrządzono. W myśl art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź też przywrócenia stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej.

Poszkodowany może się zatem domagać albo przywrócenia stanu poprzedniego – restytucja bądź zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej. W tym postępowaniu powód domagał się zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej stanowiącej koszt naprawy uszkodzonego pojazdu. Tymczasem powód nie poniósł kosztów naprawy pojazdu i dokonał jego zbycia w stanie nienaprawionym, za cenę odpowiadającą jego wartości sprzed wypadku. Tym samym nie odnotowano w związku z kolizją, żadnego ubytku w mieniu powoda. A zatem skoro nie poniósł szkody, odszkodowanie jest nienależne; brak bowiem podstawowej przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej, a mianowicie zaistnienia szkody.

Orzeczenie o kosztach czerpie uzasadnienie z art. 98 § 1 k.p.c., który stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). W niniejszej sprawie pozwany wygrał proces. W myśl § 3 tego artykułu do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. Natomiast § 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej ustanowionej z urzędu (Dz. U. z 2002 r., Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.) stanowi o wysokości stawek minimalnych wynagrodzenia adwokata przy oznaczonej wartości. Na koszty postępowania składała się zatem koszty wynagrodzenia pełnomocnika oraz poniesione przez pozwanego koszty opinii biegłego (zaliczka w kwocie 500 zł). Na podstawie art. 13 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych sąd obciążył powoda kosztami opinii poniesionymi tymczasowo przez Skarb Państwa.

Wobec powyższego na podstawie przytoczonych regulacji orzeczono jak w sentencji.